

Revistă lunară de cultură creștină

VESTITORUL

Editată de Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, Oradea

Oradea, 27 martie

Seria I, Anul XVIII, Nr. 9 (201), 2010

Revista *Vestitorul* urează, cu prilejul Sfintei Sărbători a Paștelui, tuturor colaboratorilor, cititorilor și credincioșilor Sărbători Fericite!

CRISTOS A ÎNVIAT!

SCRISOARE PASTORALĂ

LA SĂRBĂTOAREA ÎNVIERII DOMNULUI 2010

Ziua Învierii!

Să ne luminăm cu prăznuirea
și unul pe altul să ne îmbrățișăm.

Să iertăm toate pentru Înviere.

(Stihira Învierii)

Iubiți Credincioși,

Atunci când Sfântul Ioan Evanghelistul ne prezintă scena Învierii Domnului, printre primii martori îi vedem pe „*Petru și pe celălalt ucenic*” (1). „*Cei doi alergau împreună*” (2) deoarece Maria Magdalena le-a spus înspăimântată că „*au luat pe Domnul din mormânt și noi nu știm unde L-au pus*” (3). „*Celălalt ucenic*” fiind mai tânăr, alerga mai repede, „*a sosit cel dintâi la mormânt*” și, „*aplecându-se, a văzut giulgiurile puse jos, dar n-a intrat*”, ci a așteptat până când „*a sosit și Simon-Petru, urmând după el, și a intrat în mormânt și a văzut giulgiurile puse jos, iar mahrama, care fusese pe capul Lui, nu era pusă împreună cu giulgiurile, ci înfășurată, la o parte, într-un loc. Atunci a intrat și celălalt ucenic care sosise întâi la mormânt, și a văzut și a crezut*” (4). Descrierea momentului este destul de amănunțită și putea fi făcută doar de o persoană care a văzut și a trăit acele momente. Deci, „*celălalt ucenic*

pe care-l iubea Isus” (5) este tocmai Sfântul Ioan Evanghelistul care împreună cu Simon-Petru, după ce văd mormântul gol cred în Înviere și o propovăduiesc primii.

Învierea Domnului este cuvântul minunat, credință vie, minune adevărată. De altfel, Sfântul Pavel le spune corintenilor: „*dacă Cristos n-a înviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică este și credința voastră*” (6). Dar, noi cei de astăzi, nu trebuie să uităm că „*Evanghelia pe care am primit-o, întru care și stăm, prin care suntem mântuiți*” (7) este „*Vestea cea bună*” care ne confirmă că Cristos „*a înviat a treia zi, după Scripturi*” (8).

Dragii mei,

Celebrăm împreună cu întreaga Biserică „*Anul Sacerdotal*” – un an de rugăciune cu preoții și pentru preoți. Să ne aducem aminte că spre mormânt au alergat Petru și Ioan, doi dintre Apostolii care prefigurează preoția. Și, în același timp, să ne aducem aminte că aceștia, văzând mormântul gol și „*giulgiurile puse pe jos*”, au crezut și, prin această credință a lor, s-au schimbat, s-au înnoit în Cristos și apoi l-au propovăduit pe Domnul.

„*Deci au zis ceilalți ucenici*”, lui Toma: „*Am văzut pe Domnul*”! (9) Și mai apoi, toți Apostolii, împreună, ne spun nouă, celor de astăzi: „*credeți că Isus este Cristosul, Fiul lui Dumnezeu*” (10). Cel care a înviat din morți, Cel pe care moartea nu l-a putut țintui! De altfel și Sfântul Ioan Gură de Aur, la sfârșitul cuvântului de învățătură, ne spune același lucru: „*Unde-ți este, moarte, boldul? Unde-ți este iadule, biruința? Înviat-a Cristos și tu ai fost nimicit. Înviat-a Cristos și viața stăpânește*” (11). Aceste cuvinte răsună prin gura preoților noștri în fiecare an la slujba Învierii.

Dragii mei,

Și noi putem spune cu apostolii și cu

VESTITORUL

P.S.S. Virgil Bercea: Președinte

Redacția și administrația:

Pr. Olimpiu Todorean: redactor coordonator,

Ioan F. Pop: secretar de redacție.

Colaboratori:

Otilia Bălaș, Nicolae Costruț, pr. Ioan Erdeli,
Maria-Mirela Filimon, Silvia Pantiș.

Adresa:

410210 - Oradea, str. Ep. Mihai Pavel, 4;
Tel: 0259.436.492; Fax: 0259.430.509;
E-mail: olimpiu35@yahoo.it; Tel: 0722.450.013

Abonamente: Alexandru Toma

Str. Borsecului Bl. X16, Ap. 30
Tel: 0259.472.823; 0741.933.193

Difuzare: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

I.S.S.N. 1454 - 8526

femeile purtătoare de mir: am văzut și am crezut, viața a biruit! Ne-au arătat mormântul gol preoții și episcopii noștri morți prin pușcării, dar convinși că Biserica va învia în Cristos. Și au avut dreptate pentru că, în suferințele lor, au fost mai tari decât moartea, pentru că în încercările lor, s-au „dezbrăcat de omul cel vechi [...] și, s-au îmbrăcat cu cel nou [...] după chipul Celui ce i-a zidit” (12). Am văzut și am crezut: „așadar, dacă ați înviat împreună cu Cristos, căutați cele de sus, unde se află Cristos” (13) și vestiți lumii Învierea Domnului și învierea noastră. Chiar dacă încercările vieții continuă și chiar dacă mai suntem încă răstigniți, nu uitați cuvintele Sfântului Pavel: „să vă dezbrăcați de omul cel vechi [...] și să vă îmbrăcați în omul cel nou, cel după Dumnezeu [...] fiți buni între voi și milostivi, iertând unul altuia, precum și Dumnezeu v-a iertat vouă, în Cristos” (14). Îi avem aproape de noi pe acești apostoli ai zilelor noastre: preoții. Ei sunt mărturia vie că mormântul Domnului este gol, tocmai datorită prezenței Sale în sufletul nostru. Preotul este un om nou în Cristos cel înviat: atunci când celebrează Sfânta Liturghie este în altar cu trupul, dar cu sufletul și cu inima atinge cerul. Când ne dezleagă de păcate ne redă bucuria trăirii în armonie cu Domnul. Când ne învață, vorbește în persoana lui Cristos: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” (15). Când se roagă pentru noi, devine punte de legătură între om și Dumnezeu. Cu el, cu preotul, problemele care ne frământă, disprețul la care suntem supuși, încercările de fiecare zi ne fac să ne aducem aminte de aceleași cuvinte ale Sfântului Pavel: „mânați-vă dar nu păcătuți; soarele să nu apună peste mânia voastră”, (16) „ci ținând adevărul, în iubire, să creștem întru toate pentru El” (17). Acesta este rostul preotului, acesta este sensul Învierii.

Iubiți credincioși,

„După ce au cântat laude, au ieșit la Muntele Măslinilor” (18) iar Isus le-a spus ucenicilor săi: „după învierea Mea voi merge mai înainte de voi

în Galileea” (19). Astăzi, după Înviere, Cristos este aici în biserică, a sosit mai înainte de a ajunge noi și iată, cu toții, suntem în Galilea! Iar Domnul ne îndeamnă: „din gura voastră să nu iasă nici un cuvânt rău, ci numai ce este bun, spre zidirea cea de trebuință, ca să dea har celor ce ascultă” (20). Preoți și credincioși trebuie să fim sfinți „căci Eu” - zice Domnul -, „sunt sfânt”! (21) Tocmai de aceea, oricât de gravă ar fi criza și neajunsurile, „să

nu ne pierdem curajul deoarece chiar dacă omul nostru cel din afară se trece, cel dinăuntru însă se înnoiește din zi în zi”. (22) Să nu ne pierdem curajul în încercări: Cristos a Înviat! – „bogații și săracii împreună bucurați-vă. Nimeni să nu se tânguiască [...] nimeni să nu se teamă [...] Înviat-a Cristos și se bucură îngerii”, (23) și noi să ne bucurăm împreună cu ei!

La Sfânta și Mărita Sărbătoarea a Învierii Domnului și eu vă îndemn, împreună cu Apostolul neamurilor: „fiți tari, neclintiți, sporind totdeauna în lucrul Domnului, știind că osteneala voastră nu este zadarnică în Domnul” (24). Fiți primii care să vestiți lumii că mormântul este gol, că giulgiurile erau pe jos, că Domnul a înviat.

Vă doresc tuturor Sărbători Fericite !
Cristos a înviat!

+ Virgil BERCEA
Episcop

(1) Io 20, 3	(13) Col 3, 1
(2) cf. Io 20, 4	(14) cf. Ef 4, 22-32
(3) cf. Io 20, 2	(15) Io 14, 6
(4) cf. Io 20, 6-8	(16) cf. Ef 4, 26
(5) Io 20, 2	(17) Ef 4, 15
(6) 1 Cor 15, 14	(18) Mt 26, 30
(7) cf. 1 Cor 15, 1-2	(19) Mt 26, 32
(8) 1 Cor 15, 4	(20) Ef 4, 29
(9) cf. Io 20, 25	(21) cf. Lev 11, 44
(10) Io 20, 31	(22) cf. 2 Cor 4, 16
(11) Sf. Ioan Gură de Aur;
Cuvânt de învățătură în
ziua Învierii Domnului	(23) Sf. Ioan Gură de Aur;
Cuvânt de învățătură în ziua
Învierii Domnului
(12) cf. Col 3, 9-10	(24) 1 Cor 15, 58

Mesajul Sfântului Părinte Papa Benedict al XVI-lea pentru Ziua Mondială a Tineretului, 2010

„Învățătorule bun, ce trebuie să fac ca să moștenesc viața veșnică?” (Mc 10,17)

Dragi prieteni,

Anul acesta se împlinesc douăzeci și cinci de ani de la instituirea Zilei Mondiale a Tineretului, voită de Venerabilul Ioan Paul al II-lea ca întâlnire anuală a tinerilor credincioși din lumea întreagă. A fost o inițiativă profetică ce a adus roade îmbelșugate, permițând noilor generații creștine să se întâlnească, să asculte Cuvântul lui Dumnezeu, să descopere frumusețea Bisericii și să trăiască experiențe puternice de credință care au dus pe mulți la hotărârea de a se dăruia total lui Cristos.

Această a XXV-a Zi reprezintă o etapă către următoarea Întâlnire Mondială a tinerilor, care va avea loc în august 2011 la Madrid, unde sper că veți fi numeroși, ca să trăiți acest eveniment de har.

Ca să ne pregătim pentru această celebrare, aș vrea să vă propun câteva reflecții despre tema din acest an: „Învățătorule bun, ce trebuie să fac ca să moștenesc viața veșnică?” (Mc 10,17), luată din episodul evanghelic al întâlnirii lui Isus cu tânărul bogat; o temă tratată deja, în anul 1985, de Papa Ioan Paul al II-lea într-o Scrisoare foarte frumoasă, adresată pentru prima dată tinerilor.

1. Isus întâlnește un tânăr

„Când [Isus] pleca la drum, - relatează Evanghelia după sfântul Marcu – un om a venit în fugă și, îngenunchind, l-a întrebat: „Învățătorule bun, ce trebuie să fac ca să moștenesc viața veșnică?”. Isus i-a zis: „De ce-mi spui bun? Nimeni nu este bun decât numai Dumnezeu. Cunoști poruncile: Să nu ucizi! Să nu comiți adulter! Să nu furi! Să nu dai mărturie falsă! Să nu înșeli! Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta!”. Atunci el i-a zis: „Învățătorule, toate acestea le-am păzit din tinerețea mea”. Isus, privindu-l, l-a îndrăgit și i-a spus: „Un lucru îți lipsește: mergi, vinde ceea ce ai și dă săracilor și vei avea comoară în cer, apoi vino și urmează-mă!”. Întristat de acest cuvânt, el a plecat mâhnit pentru că avea multe bogății” (Mc 10,17-22).

Această relatare exprimă în manieră eficace marea atenție a lui Isus față de tineri, față de voi, față de așteptările voastre, speranțele voastre, și arată cât de mare este dorința lui de a vă întâlni personal și de a deschide un dialog cu fiecare dintre voi. De fapt, Cristos întrerupe drumul său pentru a răspunde la întrebarea interlocutorului său, manifestând disponibilitate deplină față de acel tânăr, care este mișcat de o dorință arzătoare de a vorbi cu „Învățătorul bun”, pentru a învăța de la El să parcurgă drumul vieții. Cu acest text evanghelic, Predecesorul meu voia să îndemne pe fiecare dintre voi „să dezvolte propriul dialog cu Cristos – un dialog care este de importanță fundamentală și esențială pentru un tânăr” (Scrisoare către tineri, nr. 2).

2. Isus l-a privit și l-a îndrăgit

În relatarea evanghelică, sfântul Marcu subliniază că „Isus, privindu-l, l-a îndrăgit” (cf. Mc 10,21). În privirea Domnului este inima acestei întâlniri foarte speciale și a întregii experiențe creștine. De fapt, creștinismul nu este în primul rând o morală, ci experiența lui Isus Cristos care ne iubește personal, tineri sau bătrâni, săraci sau bogați; ne iubește și atunci când îi întorcem spatele.

Comentând scena, Papa Ioan Paul al II-lea adăuga, îndreptat spre voi, tinerii: „Vă doresc să experimentați o astfel de privire! Vă doresc să experimentați adevărul că el, Cristos, vă privește cu iubire!” (Scrisoare către tineri, nr. 7). O iubire manifestată pe Cruce, în manieră așa de deplină și totală, care-l face pe Sfântul Pavell să scrie, cu stupoare: „M-a iubit și s-a dat pe sine însuși pentru mine” (Gal 2,20). „Conștiința că Tatăl ne-a iubit din totdeauna în Fiul său, că Cristos îl iubește pe fiecare și mereu – scrie tot Papa Ioan Paul al II-lea – devine un punct sigur de sprijin pentru toată existența noastră umană” (Scrisoare către tineri, nr. 7), și ne permite să depășim toate încercările: descoperirea

(continuare în pag. 5)

(urmare din pag. 4)

păcatelor noastre, suferința, descurajarea.

În această iubire se află izvorul întregii vieți creștine și motivația fundamentală a evanghelizării: dacă l-am întâlnit cu adevărat pe Isus, nu putem să nu-l mărturisim celor care încă n-au întâlnit privirea lui!

3. Descoperirea proiectului de viață

În tânărul din Evanghelie putem vedea o condiție foarte asemănătoare cu aceea a fiecăruia dintre voi. Și voi sunteți bogați în calități, în energii, în vise, în speranțe: resurse pe care le posedați din belșug! Însăși vârsta voastră constituie o mare bogăție nu numai pentru voi, ci și pentru ceilalți, pentru Biserică și pentru lume.

Tânărul bogat îl întreabă pe Isus: „Ce trebuie să fac?”. Perioada vieții în care sunteți cufundați este timp de descoperire: a darurilor pe care Dumnezeu vi le-a dăruit și a responsabilităților voastre. Este, de asemenea, timp de alegeri fundamentale pentru a construi proiectul vostru de viață. Deci este momentul de a vă interoga cu privire la sensul autentic al existenței și de a vă întreba: „Sunt eu satisfăcut de viața mea? Există ceva ce lipsește?”.

Asemenea tânărului din Evanghelie, probabil și voi trăiți situații de instabilitate, de tulburare sau de suferință, care vă fac să aspirați la o viață nu mediocră și să vă întrebați: în ce constă o viață reușită? Ce trebuie să fac? Care ar putea să fie proiectul meu de viață? „Ce trebuie să fac pentru ca viața mea să aibă valoare deplină și sens deplin?” (*Ibid.*, nr. 3).

Nu vă fie frică să înfrunțați aceste întrebări! Departe de a vă copleși, ele exprimă marile aspirații, care sunt prezente în inima voastră. De aceea, trebuie ascultate. Ele așteaptă răspunsuri nu superficiale, ci capabile să satisfacă autenticele voastre așteptări de viață și de fericire.

Pentru a descoperi proiectul de viață care poate să vă facă pe deplin fericiti, ascultați-l pe Dumnezeu, care are un plan al său de iubire cu privire la fiecare dintre voi. Cu încredere, întrebați-l: „Doamne, care este planul tău de Creator și Tată în privința vieții mele? Care este voința ta? Eu doresc s-o împlinesc”. Fiți siguri că vă va răspunde. Nu vă fie frică de răspunsul lui! „Dumnezeu este mai mare decât inima noastră și cunoaște toate” (*1In 3,20*)!

4. Vino și urmează-mă!

Isus îl invită pe tânărul bogat să meargă mult dincolo de satisfacția aspirațiilor sale și a proiectelor sale personale, îi spune: „Vino și urmează-mă!”. Vocația creștină provine dintr-o propunere de iubire a Domnului și se poate realiza numai grație unui răspuns de iubire: „Isus îi invită pe discipolii săi la dăruirea totală a vieții lor, fără calcul și avantaj uman, cu o încredere fără rezerve în Dumnezeu. Sfinții primesc această invitație exigentă și pornesc cu docilitate umilă în urmarea lui Cristos răstignit și înviat. Perfecțiunea lor, în logica

credinței, uneori incomprehensibilă din punct de vedere uman, constă în a nu se mai pune în centru pe ei înșiși, ci în a alege să meargă împotriva curentului trăind conform Evangheliei” (Benedict al XVI-lea, *Omilie cu ocazia Canonizărilor*, în: *L'Osservatore Romano*, 12-13 octombrie 2009, pag. 6).

După exemplul atâtor discipoli ai lui Cristos, și voi, dragi prieteni, primiți cu bucurie invitația la urmare, pentru a trăi intens și cu rod în această lume. De fapt, prin Botez el cheamă pe fiecare să-l urmeze cu acțiuni concrete, să-l iubească mai presus de orice lucru și să-l slujească în frați. Tânărul bogat, din păcate, nu a primit invitația lui Isus și a plecat mâhnit. Nu găsisese curajul de a se dezlipi de bunurile materiale pentru a găsi binele cel mai mare propus de Isus.

Tristețea tânărului bogat din Evanghelie este aceea care se naște în inima fiecăruia atunci când nu există curajul de a-l urma pe Cristos, de a face alegerea corectă. Dar niciodată nu e prea târziu pentru a-i răspunde!

Isus nu încetează niciodată să-și îndrepte privirea sa de iubire și să cheme să fim discipolii săi, dar El propune unora o alegere mai radicală. În acest An al Sfintei Preoții, aș vrea să-i îndemn pe tineri și pe băieți să fie atenți dacă Domnul invită la o dăruire mai mare, pe calea Preoției ministeriale, și să fie disponibili să primească cu generozitate și entuziasm acest semn de predilecție specială, făcând împreună cu un preot, cu directorul spiritual necesarul drum de discernământ. Apoi, nu vă fie frică, dragi tineri și dragi tinere, dacă Domnul vă cheamă la viața călugărească, monastică, misionară sau de consacrare specială: El știe să dăruiască bucurie profundă celui care răspunde cu curaj!

În afară de asta, invit pe cei care simt vocația la căsătorie s-o primească cu credință, angajându-se să pună baze solide pentru a trăi o iubire mare, fidelă și deschisă la darul vieții, care este bogăție și har pentru societate și pentru Biserică.

5. Orientați spre viața veșnică

„Ce trebuie să fac pentru ca să moștenesc viața veșnică?”. Această întrebare a tânărului din Evanghelie apare îndepărtată de preocupărilor multor tineri contemporani, deoarece, așa cum nota Predecesorul meu, „nu suntem noi generația, căreia lumea și progresul temporal umplu complet orizontul existenței?” (Scrisoare către tineri, nr. 5). Însă întrebarea cu privire la „viața veșnică” apare în deosebite momente dureroase ale existenței, când suferim pierderea unei persoane apropiate sau când trăim experiența insuccesului.

Dar ce este „viața veșnică” la care se referă tânărul bogat? Ne-o ilustrează Isus, când, îndreptat spre discipolii săi, afirmă: „Vă voi vedea din nou și inima voastră se va bucura, iar bucuria voastră nimeni nu o va lua de la voi” (*In 16,22*). Sunt cuvinte care indică o

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

propunere exaltantă de fericire fără sfârșit, de bucuria de a fi umpluți de iubirea divină pentru totdeauna.

A ne întreba cu privire la viitorul definitiv care-l așteaptă pe fiecare dintre noi dă sens deplin existenței, deoarece orientează proiectul de viață spre orizonturi nu limitate și trecătoare, ci largi și profunde, care ne fac să iubim lumea, de Dumnezeu însuși așa de mult iubită, să ne dedicăm dezvoltării ei, dar întotdeauna cu libertatea și bucuria care se nasc din credință și din speranță. Sunt orizonturi care ne ajută să nu absolutizăm realitățile pământești, simțind că Dumnezeu ne pregătește o perspectivă mai mare, și să repetăm cu sfântul Augustin: „Să dorim împreună patria cerească, să suspinăm după patria cerească, să ne simțim pelerini aici pe pământ” (*Comentariu la Evanghelia după sfântul Ioan*, Omilia 35, 9). Ținând privirea îndreptată spre viața veșnică, fericitul Pier Giorgio Frassati, mort în anul 1925 la vârsta de 24 de ani, spunea: „Vreau să trăiesc și nu să subzist!” și pe o fotografia unei scări, trimisă unui prieten, scria: „Spre înălțime”, făcând aluzie la perfecțiunea creștină, dar și la viața veșnică.

Dragi tineri, vă îndemn să nu uitați această perspectivă în proiectul vostru de viață: suntem chemați la veșnicie. Dumnezeu ne-a creat pentru a fi cu El, pentru totdeauna. Ea vă va ajuta să dați un sens deplin alegerilor voastre și să dați calitate existenței voastre.

6. Poruncile, cale a iubirii autentice

Isus îi amintește tânărului bogat cele zece porunci, ca și condiții necesare pentru „a moșteni viața veșnică”. Ele sunt puncte de referință esențiale pentru a trăi în iubire, pentru a deosebi în mod clar binele de rău și a construi un proiect de viață solid și durabil. Și pe voi Isus vă întreabă dacă știți poruncile, dacă vă preocupați să formați conștiința voastră după legea divină și dacă le puneți în practică.

Desigur, e vorba de întrebări împotriva curentului față de mentalitatea actuală, care propune o libertate care să nu fie obligată de valori, de reguli, de norme obiective și invită să se refuze orice limită pusă dorințelor de moment. Însă acest tip de propunere în loc să conducă la adevărata libertate, îl face pe om să devină sclav al lui însuși, al dorințelor sale imediate, al idoliilor cum ar fi puterea, banul, plăcerea desfrânată și seducțiile lumii, făcându-l incapabil să urmeze vocația sa nativă la iubire.

Dumnezeu ne dă poruncile pentru că vrea să ne educe la adevărata libertate, pentru că vrea să construiască împreună cu noi o Împărăție a iubirii, a dreptății și a păcii. A le asculta și a le pune în practică nu înseamnă a ne aliena, ci a găsi drumul libertății și al iubirii autentice, deoarece poruncile nu limitează fericirea, ci arată cum s-o găsim. Isus, la începutul dialogului cu tânărul bogat, amintește că legea dată de Dumnezeu este bună, pentru că „Dumnezeu este bun”.

7. Avem nevoie de voi

Cel care trăiește astăzi condiția de tânăr trebuie să înfrunte multe probleme care provin din șomaj, din lipsa de referințe ideale sigure și de perspective concrete pentru viitor. Uneori se poate avea impresia că suntem neputincioși în fața crizelor și derivelor actuale. În pofida dificultăților, nu vă lăsați descurajați și nu renunțați la visele voastre! Cultivați în schimb în inimă dorințe mari de fraternitate, de dreptate și de pace. Viitorul este în mâinile celui care știe să caute și să găsească motivații puternice de viață și de speranță. Dacă veți vrea, viitorul este în mâinile voastre, pentru că darurile și bogățiile pe care Domnul le-a închis în inima fiecăruia dintre voi, plăsmuite de întâlnirea cu Cristos, pot să aducă lumii speranță autentică! Credința în iubirea lui, făcându-vă puternici și generosi, vă va da curajul de a înfrunta cu seninătate drumul vieții și de a asuma responsabilități familiare și profesionale. Angajați-vă să construiți viitorul vostru pe parcursuri serioase de formare personală și de studiu, pentru a sluji în manieră competentă și generoasă binele comun.

În recenta mea Scrisoare enciclică despre dezvoltarea umană integrală, *Caritas in veritate*, am prezentat câteva mari provocări actuale, care sunt urgente și esențiale pentru viața din lumea aceasta: folosirea resurselor pământului și respectarea ecologiei, împărțirea justă a bunurilor și controlul mecanismelor financiare, solidaritatea cu țările sărace în cadrul familiei umane, lupta împotriva foametei în lume, promovarea demnității muncii umane, slujirea adusă culturii vieții, construirea păcii între popoare, dialogul interreligios, buna folosire a mijloacelor de comunicare socială.

Sunt provocări la care sunteți chemați să răspundeți pentru a construi o lume mai dreaptă și fraternă. Sunt provocări care cer un proiect de viață exigent și pasionant, în care să puneți toată bogăția voastră conform planului pe care Dumnezeu îl are cu privire la fiecare dintre voi. Nu e vorba de a face gesturi eroice nici extraordinare, ci de a acționa folosind propriile talente și propriile posibilități, angajându-vă să înaintați în mod constant în credință și în iubire.

În acest An al Sfintei Preoții, vă invit să cunoașteți viața sfinților, îndeosebi pe cea a preoților sfinți. Veți vedea că Dumnezeu i-a condus și că au găsit drumul lor zi după zi, tocmai în credință, în speranță și în iubire. Cristos cheamă pe fiecare dintre voi să se angajeze cu El și să-și asume propriile responsabilități pentru a construi civilizația iubirii. Dacă veți urma Cuvântul lui, și drumul vostru se va lumina și vă va conduce la ținte înalte, care dau bucurie și sens deplin vieții.

Fie ca Fecioara Maria, Maica Bisericii, să vă însoțească cu ocrotirea ei. Vă asigur de amintirea mea în rugăciune și cu mare iubire vă binecuvântează.

Din Vatican, 22 februarie 2010

BENEDICTUS PP. XVI

Traducere și adaptare: **Pr. Mihai PĂTRAȘCU**
<http://www.oecumene.radiovaticana.org>

Nicolae COSTRUȚ

Cruce lui Cristos – Izvor de mântuire veșnică

Doamne, noi am fost pricina/C-așa de mult ai suferit,
Dar Tu, în marea-ți îndurare,/Ne iartă tot ce am greșit!

Postul Mare este timpul rânduit de Biserică, în care credinciosul privește spre adâncul sufletului său, pentru a reflecta, a medita asupra faptelor și atitudinilor din viața de zi cu zi, pentru a le revizui pe cele care îl conduc la păcat și la dezordine spirituală. Este perioada premergătoare celei mai mari sărbători creștine – Învierea Domnului nostru Isus Cristos -, un timp al cumpătărilor, convertirii și rugăciunii, al iubirii și carității. Este timpul speranței și așteptării, al trăirii plinătății vieții spirituale, când înlăuntrul nostru se dă o luptă continuă între fiecare gând și fiecare pas, spre a le valorifica și a se ajunge acolo unde forțele proprii sunt eliberate de tot ce este subuman și pot da rod și sens împlinirii și desăvârșirii persoanei, prin asumarea demnității creștine.

1. *Postul Mare - un timp al cumpătărilor*

Cumpătarea este o virtute morală care stăvilește pornirile spre păcat, asigură stăpânirea voinței asupra instinctelor și menține dorințele în limitele buneii cuviințe. Prin această virtute creștină, credinciosul pune cuvenită măsură în toate faptele vieții sale, în mâncare, băutură, îmbrăcăminte, în vorbe și în toată purtarea sa. „Să umblăm cuviincios, ca ziua, nu în ospete și beții, nu în desfrânări și fapte de rușine, nu în ceartă și pizmă. Ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Cristos și grija de trup să nu o faceți spre poftă” (Rom 13, 13-14). Prin urmare, cumpătarea ne îndeamnă să nu facem abuz de prea multe trebuințe, ci să ne limităm la cele care stau în firea lucrurilor, spre folosul trupului cât și a sufletului, să punem și în acest fel frâu îndemnului la păcat.

2. *Postul Mare - un timp al convertirii*

Răul în lume aduce o tristețe și o încrâncenare a vieții; eliberarea omului de răul care apare ca o prezență nefastă ține de sensul dramei umane. Omul nu este supus și purtat spre distrugere de un destin, ci este doar alterat uneori de păcat și constrâns de răul prezent și activ. Dar această constrângere nu e fatală, pentru că el are mai multe căi deschise și îi stă în putere să biruie, prin libertatea creatoare a spiritului său.

„Oamenii se definesc ca ființe întredeschise prin excelență. Ei nu pot veni în contact direct nici cu creaturile de lumină, dar nici cu cele de întuneric. Ca într-un clește cosmic, sufletul omului se zbate între dorul de a transgresa condiția firească și neputința de-a o face. Singura soluție e să se lase invadat, să rămână deschis, veșnic la pândă clipei harice, când natura lui va putea încolți, transfigurându-se” (1). Cel mai adesea, căderea în păcat are ca punct de plecare

mândria (orgoliul). Ea ocupă primul loc pe lista păcatelor capitale, pentru că se consideră că de aici se trag mai toate celelalte păcate. Mândria este păcatul cel mai complex, mai perfid, mai nociv și mai distrugător, încât și marii sfinți au fost ispitiți de el. Se poate spune că nu este om pe pământ care să nu fie ispitit de diavol, de la copilul ajuns la vârsta priceperii până la omul cel mai în vârstă. Mândria este definită „ca o iubire de sine dezordonată, care ne face să ne autosituăm în fruntea acelei scări de valori, în funcție de care ne organizăm gândirea, aspirațiile și acțiunile” (2). Sfântul Augustin stabilește care sunt hotarele mândriei și care sunt hotarele smereniei sau umilinței: „mândria, spune el, este iubirea de sine împinsă până la disprețul față de Dumnezeu; iar umilința este iubirea de Dumnezeu împinsă până la disprețul de sine”.

Mândria, dorința de mărire i-au izgonit pe protopărinții noștri din rai și tot aceste ispite sau gânduri diavolești, uneori irezistibile și puse în practică, au făcut ca istoria omenirii să fie plină de crime, războaie, cruzimi, mizerii și nedreptăți de tot felul. Dorința de a domina pe alții, cu orice preț, a condus și conduce și astăzi în lume, în orice comunitate laică, religioasă, sau de altă natură, chiar și în familie, la cele mai neplăcute și grave consecințe. Menționăm că încă de la început, Biserica a cuprins și cuprinde și în prezent, multe și largi categorii de credincioși pe care nu-i alege, nu-i respinge, ci îi îmbrățișează pe toți, așa cum sunt. Nimeni, în afară de bunul Dumnezeu, nu poate spune care dintre aceștia sunt mai buni sau mai răi, care sunt mai sfinți sau mai păcătoși. Din acest motiv, toți sunt chemați neconținut la sfințenie, la convertire, la raiul cugetului pur al iubirii, la Împărăția lui Dumnezeu. Chemarea la fericirea veșnică prin convertire are în vedere, în primul rând, aspectul profund al acestui act, respectiv, convertirea inimii, mai precis, convertirea lăuntrică, fără de care faptele de pocăință rămân sterile și ipocrite. Convertirea interioară îndeamnă la exprimarea unei atitudini, prin semne vizibile: gesturi și fapte de căință: părere de rău, muștrări de conștiință și o puternică voință de a nu mai repeta greșelile anterioare. Convertirea sau pocăința interioară „este o reorientare radicală a întregii vieți, o întoarcere la Dumnezeu din toată inima, o ruptură cu păcatul, o repulsie față de rău și de faptele rele săvârșite. Această formă de convertire este însoțită de o durere, de o tristețe mântuitoare

(1) Evraghie Ponticul, *Tratatul practic. Gnosticul*, Iași, 1997, p. 41

(2) Tertulian Langa, *Dicționar teologic creștin din perspectiva ecumenismului catolic*, Cluj-Napoca, 1997, p.156.

(3) *Catehismul Bisericii Catolice*, București, 1993, 1431, p. 313

(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 7)

numită căința inimii” (3). Convertirea și creșterea vieții spirituale dinspre interior are ca semn distinctiv smerenia sau umilința.

3. Postul Mare - un timp al smerenie, al umilinței

La polul opus al mândriei stă umilința sau smerenia. Umlința este semnul caracteristic al lui Isus. Dacă urmărim viața pământească a Mântuitorului, putem ușor observa că, de la naștere și până la moarte, Cristos – Dumnezeu, făcut om din iubire pentru noi, se supune de bună voie unui nesfârșit șir de umilințe: Nașterea Sa într-un grajd și fuga în Egipt, din fața terorii unui vremelnice rege pământean, ne arată primele stări de incertitudine, pe care Isus le întâlnește imediat, în lumea neprimitoră în care a venit. În dorința de a respecta Legea, Pruncul Isus este tăiat împrejur, prezentat la Templu și dus de părinți, ca și alți copii de vârsta Sa, de sărbătorirea Paștelui, la Ierusalim. La vârsta adultă primește Botezul de la Ioan, în apele Iordanului, ca oricare om păcătos. Încă de la începutul vieții publice, când vestește Evanghelia lui Dumnezeu, deși face o mulțime de minuni, vindecând cele mai grave boli și infirmități, înviind din morți copii și adulți, vindecând îndrăciți pe care îi redă familiilor, este prigonit și defăimat continuu de către mai marii iudeilor. Este trădat de Iuda, ucenicul Său, prins și judecat de către Pilat și poporul pe care l-a învățat, la pedeapsa supremă. Este insultat și umilit, înjosit și batjocorit prin chinuri fizice și morale cumplite, scuipat, dezbrăcat de hainele Sale, biciuit și încoronat cu cunună de spini, culminând cu răstignirea infamă, între doi tâlhari. Părăsit de rudeni, de prieteni și de cei mai mulți dintre ucenicii Săi, moare pe lemnul crucii, în prezența Mariei, Mama Sa Preasfântă.

Drama cristică este profundă și grea, poate chiar sfâșietoare, dar ea duce la lumină și biruință. Modelul cristic al umilinței, al acceptării din iubire a crucii până la capăt, dă conținut nou acestei virtuți, definind-o drept o atitudine fundamentală a tuturor creștinilor, a tuturor celor care îl urmează și îl au în centrul vieții lor pe Cristos. Umlința devine, astfel, semnul vizibil al autenticității vieții mistice.

4. Postul Mare - un timp al rugăciunii

Acest timp ne cheamă la înălțarea sufletului către Dumnezeu. Dar din ce ipostază, de pe ce poziții vom cere de la Dumnezeu bunurile potrivite și de care avem nevoie? Oare de la înălțimea trufiei și voinței noastre proprii, sau din adâncurile unei inimi umile și pline de pocăință? Cel ce se smerește, spune Domnul, va fi înălțat, căci umilința este temelia rugăciunii. Viața spirituală trăită din plin devine un exercițiu, care se produce prin asceză, meditație și rugăciune.

5. Postul Mare - un timp al iubirii și al carității

Iubind pe celălalt, prin suflul unei dragoste divine, se naște o altă virtute: *caritatea*. Nu ne putem numi creștini

buni, blânzi și milostivi fără această mare virtute.

Omul care iubește este bun, generos, caritabil. Caritatea vine ca un dar de la Dumnezeu, care se manifestă mai pregnant în compasiune, în dragoste în fața suferinței. Prin caritate, oamenii răspund la o necesitate vitală a aproapelui, acest act fiind o posibilitate de vindecare a răului ce lucrează în subconștient. Iubirea în fața suferinței aduce în câmpul vieții un ferment care înobilează omul, adică îl spiritualizează, dându-i dar din darurile lui Dumnezeu, prin care are loc renașterea sa. Judecată din punctul de vedere al conviețuirii oamenilor, iubirea capătă o mare strălucire și rodnicie. Ea face posibilă unirea cu *celălalt*, cu alți oameni, unire ce se împlinește în trăirea aproapelui, indiferent cine și de unde ar fi el. Aceasta se justifică prin faptul că acel „altcineva” face parte din creație, este ca și noi, chip al lui Dumnezeu. Iubirea e singura cale care poate armoniza raporturile dintre oameni. Numai ea poate aduce pacea conviețuirii noastre în lume.

Părinții Bisericii și autorii creștini acordă importanța cuvenită aspectelor fundamentale ale vieții spirituale. În lucrarea „Nevoia și puterea umilinței”, Sfântul Ioan Gură de Aur scrie: „Chiar dacă-ai săvârșit multe fapte bune și chiar de n-ai simți în cugetul vostru vreun rău, numai gândind că puteți să vă încredeți, veți pierde tot câștigul rugăciunii”. Tot el amintește: „Și, dimpotrivă, chiar când sufletul este împovărat de multe păcate, de veți fi încredințați că sunteți cei din urmă păcătoși, veți fi vrednici să vă ridicați ochii spre Dumnezeu”.

Prin patima și sacrificiul de pe cruce, Isus „cu moartea Sa pe moarte a călcat”, a învins-o și a făcut posibilă afirmarea vieții. Prin acest act deliberat, plin de iubire pentru noi, El devine Rege nemuritor și biruitor al al lumii și întregului Univers.

Golgota înseamnă Calvar, înseamnă moarte, dar ce fel de moarte? Nu una care face să dispară un trup, ci una care este o minune și care cheamă la viața veșnică. Postul Mare este un timp al retrăirii patimilor mântuitoare, al speranței și al unei așteptări mântuitoare.

Prin exemplul Său, Isus Cristos ne îndeamnă pe fiecare să ne purtăm cu răbdare și demnitate crucea, pentru că: în cruce este mântuirea, în cruce este viața, în cruce putem găsi ocrotirea cea mai bună împotriva dușmanilor; crucea este izvorul dulcilor desfătări cerești, în cruce este tăria sufletului, bucuria spiritului, împlinirea virtuții și desăvârșirea sfințeniei. Nu este mărturie pentru suflet, nici speranță de viață veșnică, decât numai prin cruce. Să ne luăm, așadar, crucea și să-L urmăm pe Isus pe drumul vieții fără sfârșit. El a deschis calea purtând pe umeri crucea, murind pentru fiecare din noi. Exemplul lui ne spune că, purtând aceeași povară, să râvnim, la rândul nostru, să murim pe cruce „căci dacă vom muri împreună cu Cristos, vom trăi împreună cu El” (Rom 6, 8). Și dacă vom fi părtași la patimile Lui, din mărirea Învierii Lui ne vom împărtăși.

Isus leagă credința în Înviere de propria Sa persoană: „Eu sunt Învierea și viața” (In 11, 25). Isus însuși îi va învia în ziua de apoi pe cei care au crezut în El și L-au mărturisit.

IOAN DĂRĂBĂNEANU

„90” de ani de istorie marianistă la Beiuș

Beiușul spațiu al **aniversărilor, omagierilor, comemorărilor!** O afirmație care dobândește dreptul de a deveni sintagmă, pentru că acest șir de cuvinte, la care se mai pot adăuga încă câteva, din aceeași unitate semantico - sintactică sunt atât de frecvent traduse în practici ritualice încât devin uzuanțe culturale și civice aproape permanente. Aceste cuvinte, convertite în cutume și practici sociale, sunt subordonate unui singur cuvânt: Beiușul. La porțile și pe ulițele îndelungatei sale istorii, se înghesuie „datele rotunde”. Mereu s-a întâmplat și se sărbătorește ceva „de la ...” sau „la ...” a 10-a, a 25-a, la 50 - a și așa mai departe, aniversare.

Această bogăție este mare și frumoasă, nostalgică și duioasă. Poate fi chiar mobilizatoare, strajă pentru starea de veghe socială. Cu o singură și împovărătoare condiție. Ritualul să nu devină ritualism, adică formalism și uzanță, care să conducă la oboseală, epuizare, lipsă de interes.

Atenți la acest avertisment, ne oprim în rândurile care urmează, la cifra „90” pentru că în ea este cuprinsă aniversarea, omagierea **Reuniunii Mariane „Sfânta Maria”** din Protopopiatul Greco-Catolic de Beiuș.

Cu toate că lumea nu este o cifră, precum afirma Eminescu, că i se părea uneori, trebuie să admitem că ea se întinde între cifrele zilelor, lunilor cuprinse în calendarele anilor, în secolele care au fost, ori cele care se trudesă să vină.

O să prezentăm cifra „90”, de referință pentru Reuniunea Mariană din Beiuș, cu „lumea” marianistă, cuprinsă în ea, într-un stil calendaristic, folosindu-ne tot de cifre, de care, iată, nu putem să facem abstracție.

1. În februarie 1920 a început să ființeze lumea marianistă din Beiuș, prin constituirea Reuniunii Mariane, sub denumirea „**Reuniunea preacuratei Vergure Maria**”, îndrumată cu dăruire și pricepere de către protopopul de Beiuș dr. Valeriu Hetco care la ședința de constituire atrăgea atenția asupra condițiilor ce vor asigura rezultatele bune și anume: „numai dacă între noi va domni **spiritul dragostei, spiritul bunei înțelegeri** și dacă toți vom grăi **același grai și nu vor fi între noi dezbinări**”. Sublinierile ne aparțin, dorind să evidențiem importanța și valabilitatea acestor condiționări, chiar și în zilele noastre. Pentru credincioșii Bisericii Greco-Catolice, de astăzi buna înțelegere, dragostea frățească, unitatea convingerilor și a exprimării acestora sunt „prima primărie” existenței noastre confesionale. Lamentările plângăcioase, previziunile sumbre, deschiderea ferestrei regretelor, ne apropie de dezbinare și ne îndepărtează de unirea cu noi și cu Biserica Romei.

2. O altă cifră calendaristică: 1921-1922, ne indică perioada în care Reuniunea Mariană din Beiuș a fost îndrumată de Dr. Aloisiu Tăutu, profesorul de

religie de la Liceul de Fete, viitorul mare istoric al Bisericii, care a editat broșura: „*Ce sunt și cum trebuie organizate Reuniunile Mariane*”, în care erau incluse și „Cântări Mariane”.

3. La zece ani de existență a R.M. în Beiuș, în februarie 1930, se sfințește steagul jubiliar, iar la „serata muzicală” cu tombolă, Monseniorul Tăutu „a ținut o conferință”.

4. Cu ocazia „dării de seamă” asupra activităților R.M., din anul 1935 se scoate în evidență activitățile pe „tărâm spiritual, de binefacere și de educație, de îngrijire a Lăcașului Sfânt și a cimitirului” (D.V. Domuța și V.G. Domuța în cartea „Dr. Valeriu Hetco protopop al Beiușului”).

5. Și încă două cifre, conjugate: 1945 și 150. Este vorba de cei 150 de membrii activi din R.M., care au făcut din această asociație un organism viu în comunitatea credincioșilor din Beiuș.

6. Nu putem să ocolim din această evocare, cifra în bernă 1948, când un nou dictat - de data aceasta bolșevico-comunist - s-a abătut asupra Bisericii noastre și a Ardealului greco-catolic, și nu numai, încercând o samavolnică ghilotinare confesională, prin desființarea Bisericii Greco-Catolice.

A fost oare o desființare totală a Bisericii Greco-catolice și implicit a Reuniunii Mariane? Întrebarea este retorică! Cei de astăzi, ca și cei de mâine, știu și vor ști,

(continuare în pag. 10)

(urmare din pag. 9)

că ierarhii noștri, cei mai mulți dintre preoții noștri și mulți credincioși au ales refuzul de a-și părăsi Biserica, cu prețul martiriului, al temnițelor, deportărilor și umilințelor. Au continuat în clandestinitate să slujească în/și pentru Biserica Greco-Catolică, așa cum ne dovedesc paginile de istorie dureroasă a acestei perioade (caietul de memorii ale părintelui paroh - Virgil Munteanu este o astfel de mărturie pentru zona noastră!).

Ne întrebăm și răspundem, despre soarta Reuniunilor Mariane din această perioadă neagră. Nu! Ele nu au dispărut ci au devenit niște „organizații restrânse sau chiar individuale”. (Să ne fie iertată forțarea lingvistică și semantică .n.n.). De ce spunem asta? Pentru că marianiștii și alți credincioși greco-catolici nu au conținut să rostească, poate zilnic, sfânta rugăciune a Rozariului, pilonul central al R.M., ba chiar au cântat cântecele Mariane, cu ocazia unor pelerinaje ortodoxe (am surprins o asemenea binecuvântată întâmplare cu ocazia unei zile de Sf. Maria în Maramureșul anilor 1983 ori 1984).

7. Anul 1997, este anul în care Reuniunea Mariană din Beiuș și-a reluat activitatea organizațională, fiind sfințit în luna august noul steag al asociației.

Ajunși inevitabil, în parcursul nostru cronologic, la ultimele cifre evocabile (2009-2010), să aruncăm o privire în lumea marianistă din ograda acestora. Vom recurge la o analiză și prezentare comparativă, cu cele prezentate la punctele de reper anterioare.

O necesară statistică și o și mai necesare dare de seamă, precum cele relatate la reperele 4 și 5 din articolul nostru ne spune că astăzi Reuniunea Mariană din parohia Beiuș cuprinde 74 membri, la care se adaugă 34 din Băița, 20 din Ștei, 11 din Șuncuiș și 21 din Ioaniș. Deci la nivel de protopopiat un număr de 160 marianiști (credincioase și credincioși) cifra demnă de ecoul marianist sosit astăzi la noi din vremurile trecute. Chiar dacă în prelungirea acestei cifre nu putem adăuga calificativul „membrii activi”, în deplinătatea semnificației sale, rămâne, de data aceasta în deplină deplinătate, calificativul organism viu, activ conferit Reuniunii Mariane „Sfânta Maria” din protopopiatul Beiuș.

Printr-un exercițiu de imaginație să ne închipuim că părintele protopop Dr. Valeriu Hetco, președintele R.M. de odinioară, ar asculta o succintă dare de seamă a R.M. de astăzi. Ar face cunoștință cu marianistele și marianiștii din grupul de cateheză, consiliat de aceștia, care la întâlnirile săptămânale (Duminica de la 9-10) se roagă și dezbate teme interesante cum ar fi: „Femeia din Biblie și din zilele noastre”, „Apostolii”, „Despre Revelația divină”... S-ar bucura împreună cu noi cu ocazia întâlnirilor lunare (în prima Duminică din lună), auzindu-ne vorbind despre:

„Anul Paulin”, „Anul Sacerdotal”, „Liturgia de vindecare”, „Sabia cu două tășuri” etc. Cu această ocazie ar rosti, împreună cu noi, trăind emoția creștină, rugăciunea marianiștilor dedicată și redactată personalizat, pentru preoții din protopopiat. Ar porni alături de marianiștii beiușeni, în parohiile protopopiatului, în acele „vizitațiuni mariane” din duminicile însoțite, înfrigorite de gerul iernii, ori cernute de ploile mănoase. Și iarăși împreună cu noi și-ar flutura în vântul de sub „Piatra Grăitoare” eșarfa albastră prinsă cu medalia miraculoasă - însemnele R.M. din Beiuș - cu ocazia pelerinajului, la Arieșeni, la grota cu Maica Sfântă, așezată pe proprietatea-moștenire a preotului profesor Odeșteanu de la Liceul Samuil Vulcan din Beiuș. Participând „imaginativ” la spectacolele corale susținute de „Reuniunea corală Ioan Bușia” (în majoritate marianiști) ori la repetatele lansări de carte organizate de biserica noastră, ar fi mândru de continuitatea aportului greco-catolicismului beiușan la păstrarea tradiției culturale a Beiușului. Ar privi probabil cu mirare, dar și cu admirație, experimentul metodologic, ce tocmai se desfășoară, sub genericul „Cateheza la distanță” inițiat de Reuniunea Mariană și AGRU, la nivelul protopopiatului Beiuș.

Putem și trebuie să ne inducem convingerea prezenței (imaginative) a prea cucernicului protopop Dr. Valeriu Hetco, la acțiunea de aniversare a 90 de ani de existență a R.M. în Beiuș, ce a avut loc în data de 7 februarie când, după Sfânta Liturghie, toți credincioșii prezenți au ascultat o scurtă prezentare istorică despre R.M., o alocuțiune despre „Sfânta tăcerii și medalia miraculoasă”, „mărturisirea de credință - medalia miraculoasă”, susținută de sora Maria și alocuțiunea de prezentare a scopului, și obiectivelor Reuniunilor Mariane, precum și felicitările adresate de părintele Protopop Ioan Mada, marianiștilor de astăzi. La ieșire din biserică toți credincioșii au primit o iconiță cu medalia miraculoasă.

Acest exercițiu de imaginație nu se poate încheia, decât apoteotic, prin felicitările adresate de fostul președinte al R.M. din perioada interbelică, Dr. Valeriu Hetco, actualului - președinte de onoare, protopopul Ioan Mada, la care noi marianiștii de astăzi adăugăm mulțumiri pentru sprijinul acordat în permanență, împreună cu preotul Iosif Slobodnic.

Și încă un „efort” de imaginație. Cuvintele pe care ni le adresează protopopul de pie amintire Dr. Valeriu Hetco, de dincolo (anul 1935), pentru dincoace (anul aniversar 2010): „Cine oare le-a făcut pe toate acestea? Oare noi singuri? Nu! Maica Sfântă a fost Acea care ne-a îndrumat la muncă, ne-a luminat calea, ne-a dat mijloacele necesare ... spre mărirea lui Dumnezeu și spre cinstirea Preasfintei Fecioare”.

Ioan F. POP

PERIPATETIZĂRI

Sîntem printre puţinii care ştim să fim deştepti pe bază de prostie.

Cucul este singura pasăre cu adevărat artistă. Pentru a-şi îndeplini menirea artistică, el îşi desfide pînă şi propria evoluţie. Iar prin faptul că îşi cîntă doar numele, avem şi lecţia supremului orgoliu.

Bătrîneţea culturii este veşnica ei tinereţe (sau invers).

O societate se normalizează pe măsură ce creşte numărul de *nebuni*.

Orice eşec se anulează pe măsură ce devine amintire.

Unii se *urcă* în viaţă ca în tren.

Găseşti adevărul doar în măsura în care înţelegi că nu există adevăr.

Viaţa nu înseamnă să găseşti un drum, ci să-ţi croieşti un drum (chiar împotriva vieţii).

Fericirea e ştiinţa de a adapta idealurile la posibilităţi, posibilităţile la idealuri.

Ştiinţa e modalitatea de a nu şti tot mai documentat.

Prostia acceptată devine şi imorală. Cea cultivată – crimă.

Omul nu a fost creat să facă, ci *să fie*.

Prezentul există doar în rostire. Trecutul şi viitorul există mai mult în tăceri.

A fi om (cu trimitere la Berdiaev) e o „ruşine” pe care trebuie să o suportăm zilnic.

Mă simt uneori în situaţia celui care de atîta alergat nu mai ştie să meargă.

Certitudinea se clădeşte pe o sumă variabilă de incertitudini.

De la ştiinţă porneşti, la filosofie ajungi. (Doar în poezie şi în credinţă punctul de pornire şi de final coincid).

Orice formare presupune o de-formare a unei formări anterioare.

Cultura e cea mai bună investiţie pentru singurătate, rătăcire, disperare.

Scrisul este cel mai brutal mod de a *trăda* moartea.

Poetul e un fel de înger cu aripile mai grele decît trupul.

Unele bîrfe şi poveşti cu note de subsol devin istorie.

Trecutul devine istorie fără să facă nimic în acest sens.

Pentru prea mulţi scrisul este doar o formă de a uita să citească.

După cum arătăm astăzi, am devenit doar utilizatori de românităte.

De cîte ori sînt în preajma unor anumiţi oameni, simt brusc nevoia unor dovezi suplimentare ale existenţei lui Dumnezeu.

Premiul special pentru campanie de voluntariat public

Asociaţia Caritas Eparhial Oradea a participat la **Gala Oamenii pentru oameni**, ediţia a VII-a, 2010, la două secţiuni, cu două proiecte diferite. În urma juri-zării ACEO a fost nominalizată la secţiunea **Cea mai bună campanie de atragere de fonduri** cu proiectul: „Colecţia de Crăciun” precum şi la secţiunea **Cea mai bună campanie de voluntariat** cu proiectul „Oameni pentru oameni”.

ACEO a primit **Premiul special pentru campanie de voluntariat public**, cu proiectul „Oameni pentru oameni”. Motivaţia Juriului: „Un proiect ce a adus zâmbetul înapoi copiilor sărmani sau bolnavi din Oradea, prin spectacole şi vizite ale clovnilor-voluntari la spitalele din localitate”.

Premiul a fost înmănat de Dorel Şandor, Director Centrul pentru Studii Politice şi Analize Comparative, directorului executiv al Asociaţiei Caritas Eparhial Oradea, Adela Ghiţulescu.

Cele 145 proiecte înscrise în concurs au mobilizat resurse în valoare de 17 600 000 EUR, cu 10 milioane mai puţin decît totalizau proiectele înscrise în ediţia din 2009.

Deşi se observă că bugetele proiectelor de CSR s-au redus în anul care a trecut, companiile şi organizaţiile au găsit metode creative pentru a continua să se implice. Au fost nominalizate, spre exemplu, semnificativ mai multe proiecte de voluntariat decît în oricare dintre ultimii şapte ani.

Gala Oamenii pentru Oameni este un eveniment organizat de Asociaţia pentru Relaţii Comunitare şi Camera de Comerţ Americană în România. BRD Groupe Societe Generale a fost pentru al treilea an consecutiv partenerul naţional al evenimentului. Vodafone România şi Lafarge România au susţinut această ediţie ca sponsori ai categoriei de voluntariat şi respectiv contribuţii individuale remarcabile. Gala s-a bucurat de asemenea de parteneriatul cu Fundaţia Post Privatizare şi de sprijinul partenerilor media TVR şi HotNews precum şi al *esimplu.ro*, *LumeBuna.ro* şi *stirion.ro*.

Pr. Olimpiu TODOREAN

Din viața Reuniunii Mariane a Eparhiei noastre

Întâlnirea eparhială a Reuniunii Mariane și Exercițiile spirituale care s-au desfășurat între 12-14 martie, a.c. la Oradea și Haieu, au reunit marianistele, marianiștii și părinții spirituali ai R.M. din tot cuprinsul Eparhiei de Oradea la o întrunire de lucru cu tema **„Sfânta Tereza a Pruncului Isus și a Sfintei Fețe, o sfântă a zilelor noastre”**, temă preluată ca temă-cadru și pentru Exercițiile spirituale care au urmat întrunirii.

Aceste acțiuni mariane au fost organizate de Comitetul eparhial marian împreună cu Biroul Pastoral Eparhial pentru Laici.

Întrunirea s-a desfășurat la Seminarul Teologic în după-amiaza zilei de vineri, 12 martie. A fost o după-amiază rodnică în spiritualitate, în care s-au prezentat lucrările: *„Istoria unui suflet”* - viața Sf. Tereza - (d-na Mariana-Tatiana Dărbăneanu), *„Lumini și umbre în viața Sf. Tereza de Avila, Sf. Ioan al Crucii și a Sf. Tereza de Lisieux, doctrina acestor sfinți”* (d-na

Silvia Pantiș), *„Calea cea mică a Sf. Tereza a Pruncului Isus”* (d-na Marlena Prigoreanu), *„De la Sf. Tereza a Pruncului Isus la Fericita Tereza de Calcuta”* (d-na Otilia Bălaș) și *„Alături de sfinți. Mesajul Sf. Tereza în zilele noastre”* (d-na Victoria Negrea).

Întâlnirea a prilejuit o cunoaștere mai profundă a vieții și spiritualității Sf. Tereza, despre care Papa Pius al X-lea spunea că este cea mai mare sfântă a timpurilor moderne, Papa Pius al XI-lea a canonizat-o, iar Papa Ioan Paul al II-lea a numit-o Doctor al Bisericii, a treia femeie cu această distincție după Sf. Tereza de Avila și Sf. Caterina de Siena.

Exercițiile spirituale s-au desfășurat la Haieu sâmbătă și duminică, 13-14 martie, în continuarea lucrărilor. Preasfinția Sa a fost în mijlocul marianiștilor, binecuvântând dorința și strădania lor de a fi mai aproape de Isus și Preacurata în Postul Mare, încredințându-i că Sf. Fecioară, pentru care R.M. are o evlavie particulară, îi va conduce la bucuria Învierii.

Pr. Rector Cristian Sabău a prezentat cele două meditații din programul Exercițiilor spirituale: *„Laudale Mariei din imnologia bizantină din săptămâna a IV-a din Postul Mare”* și *„Sfânta Fecioară în viața Te-*

rezei de Lisieux și în viața noastră”.

La prima meditație, având textele în față, s-a reflectat asupra prezenței ocrotitoare a Sfintei Fecioare în viețile credincioșilor, dar și asupra frumuseții și bogăției stilistice a imnurilor pe care omul, din dragoste și recunoștință i le închină.

A doua meditație a fost un exercițiu de reflecție despre Sf. Tereza de Lisieux, pe baza unor ingenioase analize pe texte din *„Istoria unui suflet”* și fragmente din filmul *„Viața Sf. Tereza de Lisieux”*.

După zile de meditație și rugăciune: Sf. Liturghii zilnice, rugăciuni comune, recitarea Sf. Rozar, Exercițiile spirituale ale Reuniunii Mariane s-au încheiat cu Sf. Liturghie celebrată duminică în biserica din Haieu, gazdă primitoare fiind Pr. V. Pâncotan.

Întorși în localitățile lor de pe tot cuprinsul Eparhiei, marianiștii au dus în inima lor bucuria credinței, iubirea și speranța, pe care le vor împărtăși comunităților din care fac parte, ca împreună să cunoască fericirea în lumina strălucitoare a Învierii Domnului.

Într-o rugăciune și un gând de mulțumire, Reuniunea Mariană din Eparhia de Oradea cuprinde pe toți cei care i-au dăruit aceste zile de înaltă spiritualitate: PSS Virgil Bercea, Pr. Cristian Sabău, Biroul Pastoral pentru Laici.

Biroul de Presă

Mulțumiri ție, femeie...

De 9 martie, chiar dacă cu o mică întârziere, cu ocazia Zilei Internaționale a Femeii, enoriașele din Parohia „Nașterea Maicii Domnului” Valea lui Mihai au avut parte de o seară de spiritualitate și surprize.

Evenimentul a avut loc după Sf. Liturghie care a fost oferită și pentru mijlocirea darurilor lui Dumnezeu pentru femeile din lumea întreagă. După scurte invocațiuni în care s-a cerut ajutorul divin în întărirea credinței și în angajarea pentru propria misiune în lumina și prin mijlocirea Maicii Sfinte, s-a dat citire pericopei evanghelice care relatează nunta din Cana Galileii. Am descoperit împreună o femeie atentă la problemele semenilor ei, o mamă rugătoare insistentă, dar nu agasantă, înțeleaptă și umilă, o mijlocitoare care „aleargă ca o bună spre ajutorul nostru, care cu credință strigăm...”.

Chipul marian s-a imprimat asupra meditației propuse prin videoproiecție. În lumina creației, femeia și bărbatul sunt ființe egale în demnitate și complementare. În literatura bisericească este cunoscută o simbolică, dar profundă interpretare a creării Evei din coasta lui Adam: „Femeia a ieșit din coasta barbatului, nu din picioarele lui pentru a-i fi preș. Nici din capul lui pentru a-i fi superioară. Ci din coastele lui pentru a-i fi egală, chiar de sub brațul lui pentru a fi protejată și de lângă inima pentru a fi iubită”. Trezit din somnul său, Adam o percepe pe Eva și ca un dar. Numai era singur, ci acum ei, bărbat și femeie, formează în planul divin o familie. Păcatul care a pervertit percepția omului asupra sinelui și a semenilor a creat tensiuni și umbre în relațiile dintre femeie și bărbat. O concurență acerbă și-a pus aprenta asupra definirii și emancipării propriilor identități. Multe femei sunt victimele unor forme false de lupte duse în scopul emancipării. Biserica – „expertă în umanitate” cere redescoperirea Femeii, predică valorile ei și o propune ca model pe Sf. Maria, Mama Domnului Isus. Prin mijlocirea Maicii Sfinte, femeia să-și descopere frumusețea sufletului, calitățile proprii, gingășia ființei și puterea dragostei în infinita dăruire. Biserica, ea însăși mistică fecioară pentru care și-a dat viața Mirele Isus, își găsește puterea în dragostea Sa până la Cruce și i-a exemplul în viața ei de la Fecioara Maria. Femeia are un rol hotărâtor în familie, ea fiind

sufletul, fantezia și frumusețea acesteia. Ea trebuie să-și conștientizeze și darul inerent ființei sale, aceea de a dăruia viață, participând la continua creație divină. Acest atribut de Mamă necesită o angajare sinceră și continuă; dincolo de formarea trupului minunii care este copilul din pânțele ei, ea trebuie să-i fie principala formatoare a sufletului său. Alături de ea este Biserica, împreună cu care trebuie să desăvârșească dăruirea vieții oferindu-i Viața cea adevărată, pe Isus Cristos. Fiecare este chemată la trăirea activă în Biserică. Sf. Fecioară Maria este indispensabilă tuturor femeilor, cu Ea ele vor vedea totul în lumina dragostei și dăruirii totale, aflând prin mijlocirea Ei revărsarea harului, izvor de putere pentru împlinirea lor. Meditația s-a încheiat prin citarea cuvintelor celui trecut la fericirea veșnică, papa Ioan Paul II: „Mulțumire ție, *femeie*, pentru însuși faptul că ești *femeie*!”

Pe lângă darul cuvântului și al binecuvântării, femeile au avut parte și de un recital de poezii și cântece a unui mic grup de copii, asistați de o doamnă educatoare – Carmen Rebeleş, grupa căreia beneficiază (mai recent, încă două grupe) de asistență educativ-religioasă săptămânală. Alături de bărbății prezenți, am oferit domnișoarelor și doamnelor prezente câte o floare... floare pentru floare.

Tuturor cititoarelor Isus să vă dăruiască lumină, înțelepciune, har, putere, dragoste, sănătate... tot de ceea ce aveți nevoie pentru împlinirea voastră personală.

Pr. Zima Zorel

Calea Sfintei Cruci la Tinca

Duminică, 14 martie 2010, a fost o zi binecuvântată pentru comunitățile greco-catolice și romano-catolice din Tinca. Pentru al doilea an consecutiv credincioșii din Tinca și împrejurimi au celebrat Calea Sfintei Cruci.

Alături de organizatori, Protopopiatul Greco-Catolic de Holod și Protopopiatul Romano-Catolic de Tinca, au ținut să fie prezenți numeroși credincioși, dar și autorități locale. Au participat opt preoți, dintre care cinci greco-catolici și trei romano-catolici. Traseul a început la capela greco-catolică și s-a finalizat în biserica romano-catolică.

Părintele protopop al Holodului, Seica Gheorghe, a dorit să menționeze: „ne-am rugat cu această ocazie ca aducere aminte de cel care a purtat crucea grea pentru păcatele noastre, ca nu cumva să uităm și să fim din nou sub povara păcatelor”. Pentru că la Calea Crucii au participat atât credincioși români, cât și maghiari, părintele Seica a specificat faptul că s-a vorbit aceeași limbă, și anume limba credinței și s-a cântat același cântec, „Laudă lui Dumnezeu”. Este important, cum spunea părintele protopop că „participanții au avut aceleași simțăminte, și anume, iubirea lui Cristos”.

Devoțiunea Căii Crucii s-a răspândit începând cu secolele XIV-XV. Numărul stațiunilor a variat de-a

lungul timpului până în secolul al XVIII-lea, când a fost fixat la un număr de 14 de către papii Clement al XII-lea și Benedict al XIV-lea care au dat devoțiunii caracterul pe care îl cunoaștem astăzi.

Fiind al doilea an în care este organizată Calea Crucii la Tinca împreună de greco-catolici și romano-catolici, organizatorii și-au exprimat dorința de a permanentiza acest moment de comuniune în rugăciune astfel încât să devină o tradiție în Postul Mare.

Pr. Mihai TEREC

Distribuire de dulciuri

În data de 25 februarie a.c., din partea Caritas Eparhial Oradea, am vizitat grupele de copii din cadrul grădiniței găzduite de Asociația Creștină pentru Dezvoltarea Comunitară din Batâr, județul Bihor. Cei 36 de copii de naționalitate română frecventează zilnic grădinița pentru a se pregăti corespunzător să înceapă clasa I. În grădiniță există două grupe, grupa mică și grupa pregătitoare.

Dulciurile oferite vor completa gustarea servită zilnic până la sfârșitul lunii martie. Majoritatea copiilor provin din familii numeroase. A fost impresionant să vedem că micuții de 6 ani se gândesc la frații și surorile de acasă. Cutia de dulciuri a rămas aproape neatinsă. A fost păstrată pentru a o împărți cu cei dragi de acasă.

Prin această acțiune am dorit să încurajăm frecventarea școlii și, de asemenea, să oferim un suport în derularea acestui program.

Rita PAL

Intențiile apostolatului rugăciunii pentru anul 2010

APRILIE

Intenția generală:

Pentru ca oricărei impulsii către fundamentalism și către extremism să i se opună respectul constant, toleranța și dialogul dintre toți credincioșii.

Intenția misionară:

Pentru ca toți creștinii persecutați din cauza Evangheliei, fiind sprijiniți de Spiritul Sfânt, să persevereze în mărturisirea cu fidelitate a iubirii lui Dumnezeu pentru întreaga omenire.

Exerciții spirituale pentru studenții Colegiului „Sfânta Familie”

Urmând exemplul Mântuitorului, care deseori urca în munte să se roage, în perioada 26-28 februarie 2010, comunitatea de studenți ai Colegiului „Sfânta Familie” din Oradea s-a aflat în stațiunea Vârtop din Munții Apuseni, pentru deja obișnuitele exerciții spirituale anuale. Înconjurați de peisajele calde ale Apusenilor, străjuți de culmile mărețe înveșmântate în albul pur al zăpezii, studenții au răspuns pozitiv chemării formatorilor de a urma o pregătire spirituală mai intensă în vederea praznicului ce se apropie. Părintele Florian Gui, vicarul general al Eparhiei de Oradea, a fost cel care, la cererea studenților, i-a îndrumat pe aceștia prin meditațiile sale pentru al doilea an consecutiv.

Părintele a făcut o trecere în revistă a pericopelor evanghelice care însoțesc duminicile triodului, urcând înspre Paște la fel cum noi am urcat în munte, mai aproape de Dumnezeu, și oferind personajele acestor pericope drept prilej de introspecție. Astfel, fiecare dintre participanți a putut trăi pentru puțin timp alături de Zahau cel mic la trup dar, după toate probabilitățile, și la suflet, alături de fiul risipitor și tatăl milostiv dar și de fratele mai mare, personaje cu care fiecare dintre noi se confruntă uneori într-o măsură mai mare sau mai mică.

Ziua de reculegere nu putea fi deschisă într-un mod mai potrivit decât prin celebrarea Sfintei Liturghii, la care cei prezenți au fost invitați să-și prezinte intențiile de rugăciune pentru cei răposați, dragi inimilor lor. Întregul program spiritual s-a desfășurat într-un perfect climat de seninătate, prietenie și bunăvoință. Încheierea reculegerii s-a făcut printr-o celebrare penitențială ce a cuprins o examinare ghidată a conștiinței, la care tinerii au încercat să pătrundă în străfundul conștiinței lor și să extragă de acolo orice faptă nepotrivită, orice rău al sufletului, așternându-le în mare taină pe o bucată de hârtie. A urmat apoi Calea Crucii în aerul rece al munților, la sfârșitul căreia, printr-un gest simbolic, bilețelele cu păcate au fost arse la picioarele crucii, rămânând hotărârea îndreptării.

Nu au lipsit nici momentele de destindere, serile cu cântece și jocuri, ieșirile pe pârtie, toate menite să ne ajute să ne cunoaștem și altfel decât până acum, cu talentele fiecăruia, cu darul fiecăruia de a vorbi, de a cânta, de a-și deschide inima spre ceilalți.

Se cuvine a mulțumi pentru toate aceste

zile minunate părintelui Paul Popa și doamnei Ramona Dragoș de la Biroul Pastoral Eparhial, care au dus greul organizării, părintelui Adrian Podar, care și-a oferit disponibilitatea în favoarea celor care au dorit să-și deschidă sufletul în fața lui Dumnezeu și a petrecut alături de noi și nu în ultimul rând părintelui vicar Florian Gui, pentru că știe și reușește să fie aproape de tineri și să le ofere “harul după măsura darului lui Cristos”.

La anul... IAR!

Adrian Fabian BOTEA

Întâlnirea preoților din protopopiatul „Triveneto”, Italia

Biserica Română Unită cu Roma, Greco-Catolică se îngrijește de credincioșii români plecați în Italia, mai ales în zona de Nord-Est a Italiei unde se află două Protopiate: în „Triveneto” și „Emilia Romagna”, cu respectivele parohii. Dar este binecunoscută existența parohiilor de veche dată la Roma și Colegiul „Pio Romeno” pe Gianicolo, redeschis după căderea comunismului, unde sunt trimiși la studii viitorii preoți, profesori sau erudiți ai Bisericii noastre.

Protopiatul de Triveneto, în ziua 27 februarie 2010 a ținut întâlnirea de primăvară la Verona, la parohia păstorită de pr. Radu Cefan. Întâlnirea a avut loc la Mănăstirea „San Bernardino” a călugărilor Franciscani Minori.

Întâlnirea a început la ora 9.00 cu Rugăciunea de dimineață, prezentarea câtorva chestiuni urgente referitoare la starea de sănătate a unor preoți și a membrilor de familie a acestora (cazul pr. Ioan Mărginean-Cociș de la Udine; al pr. Cătălin Pop de la San Donà di Piave), probleme personale grave, programe pastorale și contribuția anuală pentru protopopiat.

Din partea Diecezei de Verona a fost prezent la întâlnire Vicarul general mons. Giuseppe Pellegrini și don Giuseppe Mirandola responsabilul „Migrantes” diecezan. Vicarul general a transmis preoților salutul Episcopului de Verona, împărtășindu-le celor de față experiența sa de viață împreună cu propriul Episcop. „Este o oportunitate – spunea – atât pentru valorizarea bogățiilor cât și pentru a da o contribuție acestei integrări dificile. Credința, mai mult decât să despartă, ajută la unitate”. Don Giuseppe Mirandola a vorbit despre prezența diferiților străini în zonă, atât în oraș cât și în afara acestuia, atingând un număr de peste 100.000 de persoane. Domnia sa îi vede pe români mai apropiați de poporul italian prin mentalitate, afinități culturale și lingvistice.

Totodată s-a prezentat părintele Michele Pirotta, un preot italian, greco-catolic, care-și desfășoară misiunea pastorală la Milano. Biserica unde slujește fiind punct de referință pentru toți credincioșii catolici de tradiție orientală, loc de mărturie, de rugăciune și de trăire liturgică pentru cei care doresc să cunoască Orientul creștin. Această prezență a fost dorită în mod explicit de către Arhiepiscopul de Milano, Dionigi Card. Tettamanzi.

ÎPSS Lucian Muresan, Arhiepiscopul Major al Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolice, a trimis la Roma, la C.E.I., propunerea pentru numirea coordinatorului național pentru români în persoana actualului Rector al Colegiului *Pio Romeno*, părintele Claudiu Pop.

Se continuă traducerea cărților din limba română în limba italiană, cu scopul de a face cunoscute istoria și experiența dramatică a martiriului Bisericii noastre. Cartea care este în fază finală gata să vadă lumina tiparului este „Lanțuri și teroare - Catene e terrore” și va fi prezentată la Roma, Bologna, Veneția și în alte orașe din Italia de către Rectorul Colegiului *Pio Romeno*, împreună cu traducătorii, îngrijitorii cărții și preoții prezenți în

respectivele dieceze din Italia.

Pelerinajul anual al Parohilor românești greco-catolice la Moaștele Sf. Anton din Padova ajunge la cel de-al IV-lea an.

Pentru o cât mai bună comunicare între noi preoți și cu credincioșii noștri, utilizăm diferite mijloace de comunicare modernă, printre care un loc aparte îl are și site-ul internet bilingv www.bru-italia.eu, îngrijit de către părintele Raimondo Salanschi, paroh la Vicența.

Spre sfârșitul dimineții s-a vorbit de recenta vizită „Ad Limina” a Conferinței Episcopale Românești, care reunește episcopii de ambele rituri - latin și bizantin - (CER), în perioada 7-14 februarie 2010. Arhiepiscopul Major, Prea Fericirea Sa Lucian Mureșan și Episcopul de Oradea PSS Virgil Bercea i-au vorbit Sfântului Părinte Papa Benedict al XVI-lea de prezența noastră în Italia, de prezența preoților „uxorați” și de modalitățile prin care aceștia pot să-și desfășoare activitatea pastorală în favoarea conaționalilor din diecezele italienești. Episcopii noștri au primit de la Sf. Părinte încurajare și asigurarea pomenirii în rugăciune. În acest sens sunt scrisorile din partea CEI, dintre care ultima din partea Secretarului mons. Crociata.

La încheiere s-a vorbit despre situațiile concrete din viața românilor aflați în Italia: relația cu membrii familiei de acasă, cazuri urgente etc.

Mulțumim din suflet Excelențele Voastre, Episcopi ai Bisericii Romano-Catolice, pentru apropierea și iubirea pe care o manifestați față de noi fiii acestei Biserici martirizate, care prin membrii pretenți în Italia, dorim redescoperirea identității, care a fost distrusă în mod oficial și stearsă pentru aproape o jumătate de secol; misiunea față de noile generații care nu cunosc decât puțin sau chiar deloc istoria trecută (au trecut deja douăzeci de ani de la Revoluția din '89): aceste generații sunt puse la grea încercare de încercările timpurilor post-moderne precum consumismul, materialismul, relativismul și indiferența față de valorile vieții religioase și spirituale.

Cerem Preasfințiilor Voastre pomenirea în rugăciune, în acest timp de post îndreptați către Lumina Învierii: Cristos Domnul nostru.

Secretariat

www.bru-italia.eu

Părinții, prietenii școlii

Aula Magna a Facultății de Teologie Greco-Catolică din Oradea a găzduit prima întâlnire din cadrul proiectului intitulat *Părinții, prietenii școlii*. Acesta s-a desfășurat sub egida Liceului Teologic Greco-Catolic din Oradea, a Episcopiei Greco-Catolice de Oradea-Mare și a Asociației *Pas cu pas*, a părinților din ciclul primar. Întrunirea, la care au participat părinții elevilor din clasa a II-a B, a avut loc marți, 9 martie, între orele 16.00 și 19.00. Tema a fost *Școala primară, leagănul viitoarei personalități*.

Gazde au fost doamnele învățătoare ale clasei a II-a B, Iohana Păscar și Monica Mateoc, pr. Paul Popa, reprezentant al episcopiei, și pr. Adrian Podar, președinte al Asociației *Pas cu pas* și reprezentant al părinților din clasa a II-a B. Pr. Cristian Sabău, rectorul Seminarului Teologic Greco-Catolic orădean, alături de elevele din clasele a XII-a A și B, Denisa Moșincat și Maria Toma, reprezentante ale primei promoții de învățământ alternativ *Step by step* din Liceul Teologic Greco-Catolic s-au numărat printre invitați.

După ce elevii clasei a II-a B, prin cântec, au inaugurat deschiderea proiectului, fiecare participant s-a prezentat. Ne-am bucurat de o participare generoasă din partea părinților. Prima intervenție, cea a părintelui Cristian Sabău, a avut caracter spiritual și s-a axat pe prezentarea sacramentului *începutului* de drum, Botezul. În timpul discuțiilor libere, părinții au propus și

alte teme spirituale. Una dintre acesta a fost legată de felul în care Dumnezeu sau diavolul influențează viața fiecărui creștin. Următoarea intervenție a aparținut elevelor Denisa Moșincat și Maria Toma, care au dat mărturie despre modul în care alternativa *step by step* le-a influențat formativ. Doamnele învățătoare și-au adus un aport consistent, caracterizând alternativa *step by step* din punctul dânselor de vedere, accentuând, pe de-o parte, felul în care părinții conlucrează cu școala și, pe de-o alta, modul în care copiii învață să lucreze individual și eficient, deschizându-se spre lume.

Întâlnirea s-a încheiat într-o notă de optimism și cordialitate, în speranța unei noi revederi într-un cadru similar.

Pr. Adrian PODAR

Ziua Nasului Rosu

Vineri, 12 martie 2010, a avut loc Marșul Nasului Roșu, un eveniment aflat la a doua ediție. Marșul Nasului Roșu face parte din Ziua Nasului Roșu, o zi internațională ce a luat naștere în 25 decembrie 1985, în Marea Britanie, ca reacție a lumii civilizate la problema foametei cu care se confrunta Continentul Negru, și Etiopia în particular.

Scopul marșului organizat de Caritas Eparhial Oradea a fost aducerea unui zâmbet pe buzele orădenilor și distribuirea de baloane modelate copiilor. De asemenea, clovni au avut ocazia să se auto-promoveze și în același timp să aducă în atenția orădenilor ideea de voluntariat. A fost un prilej pentru ei de a se manifesta și în afara spitalului, unde își desfășoară de obicei activitatea. La marș au participat 16 tineri voluntari ai Asociației Caritas Eparhial Oradea, tineri care fie sunt clovni de câțiva ani, fie sunt clovni în devenire urmând în această perioadă cursul de clovni.

În ciuda vremii ploioase și friguroase, marșul s-a desfășurat cu veselie, trecătorii din zona centrală a Oradei având parte de baloane, ciocolată și, bineînțeles, zâmbete. Mesaje ca "Un zâmbet nu costă" și "Zâmbiți vă rog" i-au făcut pe orădeni ca cel puțin pentru câteva clipe, să uite de probleme, să iasă din monotonie zilnică și, în cele din urmă, să zâbească.

Ana-Maria LAZĂR

Vizita protopopilor din Prešov în Episcopia de Oradea

În perioada 15-17 martie 2010 a avut loc vizita protopopilor din Episcopia Greco-Catolică de Prešov (Slovacia) la Oradea, în cadrul unui schimb de experiență cu Episcopia Greco-Catolică de Oradea. Vizita a început în data de 15 martie cu o rugăciune în capela seminarului și a continuat cu o prezentare a Episcopiei de Oradea. A luat apoi cuvântul domnul deputat Adrian Merca, președintele comunității slovace din România. A urmat un program artistic susținut de către Corul Seminarului Teologic, dirijat de prof. Radu Mureșan și Corul Fiat Lux, dirijat de prof. Monica Nica.

Ziua a doua a vizitei a început cu celebrarea Sfintei Liturghii în Catedrala Sfântul Nicolae din Oradea, la care a participat și PS Virgil Bercea. Apoi oaspeții au vizitat cripta catedralei și Liceul Teologic Greco-Catolic din Oradea. Programul a continuat cu o vizită în protopopiatul de Marghita, o vizită la Liceul Slovac din Budoii. Traseul a continuat cu vizitarea parohiilor din Zalău, Șimleu-Silvaniei, Șinteu și Aleșd.

Ultima zi a vizitei a debutat cu celebrarea Sfintei Liturghii la Seminarul Greco-Catolic și o vizită la parohia din Haieu – Băile 1 Mai. La finalul întâlnirii a avut loc o întâlnire în Aula Magna a Facultății de Teologie Greco-Catolică în care au fost discutate diferite aspecte ce țin de activitatea celor două episcopii, de Oradea și Prešov.

Prezent alături de protopopi pe parcursul vizitei, Preasfințitul Virgil a declarat: „Am dorit ca protopopii de la Prešov, împreună cu ai noștri, să stea un pic împreună, să se cunoască, să se roage, să-și împărtășească unii altora bucuriile și necazurile, împlinirile și neîm-

plinirile. Pe parcursul vizitei protopopii slovaci au încercat să ia pulsul parohiilor greco-catolice de la noi și să ia contact cu cei care trăiesc în comunitățile slovace de la Budoii și Făget”.

Invitația adresată de episcopia de Oradea protopopilor din Prešov nu a fost întâmplătoare, după cum a menționat Preasfinția Sa: „I-am invitat să vină tocmai pe cei din Prešov pentru că în mod cu totul special, lângă Prešov este înmormântat Gheorghe Șincai. De aceea sunt legături din astea de suflet, care ne ajută, pe de o parte, să ne aducem aminte de cei care ne-au fost înaintași și, de cealaltă parte, să transmitem tinerilor aceste valori care sunt perene”.

În luna mai, protopopii Episcopiei de Oradea sunt invitați ca, la rândul lor, să viziteze Slovacia.

Biroul de presă

Zile de reculegere spirituală a Oratorului ASTRU Junior

În perioada 5-7 martie a.c., 40 de copii ai oratorului ASTRU Junior Oradea au participat la zile de reculegere spirituală de la Vârtop (Arieșeni), organizată cu suportul Biroului Pastoral Eparhial pentru Laici, Oradea. Participanții au avut vârste cuprinse între 7-10 ani, majoritatea provenind din clasele I-IV ale Liceului Teologic Greco-Catolic, Oradea.

Programul zilelor de reculegere a fost divers, combinând momentele spirituale cu cele de joacă. Copiii au participat activ la rugăciuni și meditații, ateliere de creație, jocuri de iarnă și un bal mascat. Bunul mers al exercițiilor spirituale a fost animat de 11 studenți laici din Colegiul “Sfânta Familie”, părintele Cristian Laslo (unul dintre părinții spirituali ai Oratorului “ASTRU Junior”), și Dl. Sorin Cîșlariu (reprezentantul părinților clasei a II-a B), fără de care această inițiativă nu ar fi avut frumosul rezultat.

Mulțumim tuturor părinților care au avut încredere în această activitate, precum și co-organizatorilor.

Pr. Paul POPA

Sfințire de preot

Duminică, 21.02.2010, a reprezentat pentru diaconul Ovidiu Marița momentul mult așteptat al primirii sfintei preoții prin punerea mâinilor Preasfințitului Virgil Bercea. La Sfânta Liturghie au concelebrat, alături de Preasfințitul Virgil, șase preoți.

În cuvântul său de învățătură, Preasfinția Sa, referindu-se la evanghelia zilei, a menționat: „Cuvintele Mântuitorului: «vino după Mine» reprezintă o chemare simplă, dar profundă în același timp. Modul de acțiune al lui Isus este simplu și totodată profund. Simplu, pentru că se adresează direct, și profund, pentru că acționează în inimă. La fel ca apostolii și noi suntem chemați simplu, direct și profund. Oare ce ne determină să ne îndreptăm spre Domnul? Oare nu această chemare: vino după Mine? Este foarte important să reușim să percepem această chemare a Mântuitorului!”

În continuare, Preasfințitul Virgil a făcut referire la perioada petrecută la Roma cu ocazia vizitei „ad limina”. Această vizită are valoare simbolică și de întărire a credinței și are loc o dată la cinci ani. Între momentele importante ale vizitei au fost amintite rugăciunile la mormântul sfinților Petru și Pavel, celebrarea Sfintei Liturghii împreună cu Sfântul Părinte, întâlnirea cu dicasterele romane, precum și momentul audienței private acordată de Suveranul Pontif. Toate acestea au constituit „un moment de mare bucurie și spiritualitate pentru că în aceste momente realizăm că Biserica noastră este o participantă valoroasă din marea Biserică universală”.

Făcând referire la momentul hirotonirii unui nou preot, Preasfințitul Virgil a spus: „Astăzi va fi sfințit un nou preot. Evanghelia ne-a vorbit despre acest îndemn:

«vino după Mine». Acest tânăr a fost chemat de către Domnul. Acum Domnul îi spune: «rămâi cu Mine». Cred că fiecare dintre noi și-a pus întrebarea: ce este preotul? Este foarte dificil de răspuns la această întrebare. După modelul lui Hristos, preotul trebuie să fie un model pentru oameni. Preotul trebuie să vorbească mereu despre Cristos și Evanghelie, dar și să trăiască mereu în Domnul și după Evanghelie”.

În încheierea cuvântului său, Preasfinția Sa a adăugat: „Să o rugăm pe Maica Sfântă să-l ducă pe acest tânăr pe urmele Domnului. Cu siguranță că la sfârșit preotul și familia sa vor dobândi împărăția pe care au vestit-o. Așa să ne ajute Bunul Dumnezeu!”.

La finalul slujbei părintele Ovidiu Marița a mulțumit lui Dumnezeu pentru harul primit, Preasfinției Sale dr. Virgil Bercea pentru încrederea acordată, soției, familiei, profesorilor de la seminarul orădean și tuturor celor care au participat cu bucurie la acest moment înălțător.

Biroul de presă

Proiect: Reducerea Riscurilor de Dezastre

Proiectul Reducerea Riscurilor de Dezastre se derulează în perioada 1 martie 2009 – 1 septembrie 2010.

Programul presupune intervenția echipelor caritas în pregătirea comunităților pentru a face față dezastrelor.

Acest program se desfășoară în 20 de localități, fiecare dieceză implementând programul în două localități.

Asociația Caritas Eparhial Oradea a început implementarea acestui program în localitatea Plopiș, județul Sălaj.

Până în prezent în localitatea Plopiș s-au format grupuri de voluntari cu ajutorul cărora s-au adunat informații, utilizând metode specifice (Interviuri cu oamenii din sat, Tabelul timpului, Harta de risc, Analiza vulnerabilităților), care ne-au ajutat atât pe noi ca să înțelegem mai bine problema majoră care o are comunitatea din Plopiș cât și pe membri acestei comunități.

Damian ANDREICA

ASOCIAȚIA CARITAS EPARHIAL ORADEA

str. Episcop Mihai Pavel, 3; tel. 0359/418.212; fax. 0359/418.211;
e-mail: caritaseparhial@yahoo.it
www.caritaseparhial.ro

Construim împreună cu 2%

Fii generoși fără să pierdeți nimic!

Contribuiți la ridicarea Casei Frențiu direcționând 2% din impozitul pe venitul din 2009!

DATE DE IDENTIFICARE

Denumire entitate non profit

**ASOCIAȚIA
CARITAS EPARHIAL ORADEA**

Cod Fiscal

RO 17085486

Cont bancar

**RO 23 BTRL 0050 1205 7261 69XX
BANCA TRANSILVANIA**

Fișele completate în 2 exemplare se depun la Administrația Financiară sau pot aduce la sediul asociației.
Le vom depune noi la Administrația Financiară.